

Tura 1996

Glasilo
Planinskega društva
Vipava

3

Vsebina

<i>Marija Čipič</i> Tretji izdaji Ture na rob	3
<i>Jurij Nabergoj</i> Uvodna beseda	3
<i>Metka Mašera</i> Kaj mi pomenijo gore	4
<i>Reinhold Stecher</i> Opojne gore	4
<i>Nada Kostanjevic</i> Priletni sestri se potepata	5
<i>Aljoša Rehar</i> Viki Grošelj v Vipavi	7
<i>Tea Kovač</i> Akordi sinice	8
<i>Nada Kostanjevic</i> Gora ni nora...	9
<i>Aljoša Rehar</i> Zasneženi Snežnik	10
<i>Marko Mohorčič</i> Izlet na Ratitovec	10
<i>Aljoša Rehar</i> Dvodnevni izobraževalni tabor pod Gradiško Turo	11
<i>Aljoša Rehar</i> Kolesarski izlet na Trstelj	12
<i>Petra Bajec</i> K Zasavski koči na Prehodavcih	13
<i>Ivo Kete</i> Udeležil sem se tečaja za mladinske planinske vodnike	14
<i>Tea Kovač</i> Taborni ogenj	15
<i>Deana Kodele</i> Vremščica	15
<i>Marija Čipič</i> Dnevnik iz Kekčeve doline	16
<i>David Puc</i> Med Vršičem in Kranjsko goro – Krnica	18
<i>Kristina Furlan</i> Moj prvi planinski tabor	19
<i>Matija Nabergoj</i> Viš	19
<i>Leon Kodre</i> Prečenje Monte Rosse	20
<i>Aljoša Rehar</i> Storžič	21
<i>Leon Kodre</i> 7. državno prvenstvo "Mladina in gore"	21
<i>Leon Kodre</i> Tečaj za markaciste	22
Vilenica	22
<i>D. R.</i> Spomin na Logarsko dolino	23
Program aktivnosti v letu 1996	24

Tura

Glasilno Planinskega društva Vipava

Izdalo
PD Vipava
Zanj odgovarja
Jurij Nabergoj
Uredila
Marija Čipič
Ilustracije
Tomaž Bizjak
Oblikovanje in prelom
Lucijan Bratuš

Naklada 450 izvodov
Vipava 1996

Tretji izdaji TURE na rob

Bog je skopo delili lepoto po zemlji od vzhoda do zahoda, šel je mimo velikih pokrajin in te so ostale puste in prazne, tako mu je ostala polna malha lepote, ki jo je raztresel vse od štajerskih goric do tržaške obale. Napravil je nebesa pod Triglavom. V ta nebesa vstopamo planinci, prevzeti od lepot gora in žarečega sonca, vendar s polnim nahrbtnikom smeti, ki ostanejo za nami in jih nihče ne pobere. Bogastvo rek in voda postaja vse bolj onesnaženo, planinci puščajo uničene trate in s smetmi pognojene gozdove. Na skalah rastejo najlepše rože, kar jih je oko videlo. Nikjer ne boš našel tako živopisnih cvetov in tako neverjetnih oblik kot ravno na vrhu skal, na prgišču maha skritem v zavetju. To cvetje trgajo tisti, ki mislijo, da bodo s tem olepšali dom, vendar, ko se vrnejo domov vidijo, da te nežne cvetlice ne sodijo med beton in železo, saj postanejo tako medle in uvele.

Marija Čipič

Spoštovan planinke, planinci, ljubitelji narave in gora.

Leto je naokoli in tako imamo s trdom pripravljalcev tretjo številko glasila Planinskega društva Vipava **Tura** pred seboj. Tudi ta številka nam prinaša v besedah in verzih utrip našega delovanja v letu 1995. V zadnjem delu pa nas obvešča o načrtih in željah za tekoče leto 1996.

Ob tej priliki se želim zahvaliti vsem, ki so s svojim delom ali materialno podporo pripomogli, da je bila dejavnost Planinskega društva Vipava tako pestra in živa v preteklem letu. Posebno se zahvaljujem članom upravnega odbora, piscem prispevkov za glasilo in tajniku Leonu Kodretu.

Čeprav malo pozno, želim vsem prijetnih planinskih doživetij na sprehodih v naravo in izletih v gore v letu, ki je pred nami.

Jurij Nabergoj

Kaj mi pomenijo gore

Kaj čutiš in vidiš v gorah? Na to vprašanje sploh ne bi znala odgovoriti, ker se ne da odgovoriti. Ne vem, kaj me tako silno vleče v tiste skalnate gmote, ki se vzpenjajo proti soncu. Res je, da je to med drugim biser narave in tisti prekrasni občutek in razgled, ko si na vrhu. V meni je neka sila, ki je ne morem odkriti. Ta me vleče in vabi znova in znova v te enkratne vrhove.

Gore so čudovit kraj za spoznavanje narave, sebe in ljudi okrog sebe. Vsak človek bi moral enkrat doživeti to kraljestvo gora, neokrnjene narave. Tukaj privrejo na dan najčistejše in najbolj biserne vode na svetu, tu cvetejo najlepše cvetice, tu se rodi najlepše jutro, tu se skrivajo največji biseri narave, tu srečuješ najsrečnejše ljudi, tu moraš pustiti vse skrbi doma, tu spoznaš prijatelja, tu odkrivaš tišino, žuborenje rek, ostrino zimskega mraza in vrednost življenja. Vse to in še več sem okrila tudi sama od kar hodim v hribe. Na nekaterih vrhovih sem bila večkrat, toda vsakič sem ga doživela drugače. Enega najlepših trenutkov v gorah sem doživela ob jutranji zarji, zgodaj zjutra, ko se je sonce še dotikalo vrhov in sem čutila vznemirjenje in življenje, ki se je prebujalo. Nepozaben je bil tudi pogled s Komne na venec vrhov, ki so bili pobeljeni s snegom in so se lesketali v soncu. Kako čudoviti se je bilo drsati in valjati po tistem globokem snegu. Zeblo me je v noge, a sem od navdušenja pozabila na mraz.

Med najlepšimi slikami v mojem spominu pa je pogled na Bloške stene v večerni zarji. Bila sem v Logu pod Mangartom. Odšla sem na bližnji grič in opazovala to lepoto. Gore so bile kot s papirja ali pa kot, da bi jih kdo s čopičem narisal na sinje modro nebo. Vrhovi so bili ožarjeni z rdečo barvo. "Kako sem majhna", sem ugotovila, "in kako velika, da je vse to lahko moje".

Gore te lahko tisočkrat obogatijo, če se jim prepusti, saj te same vedno znova vabijo k odkrivanju skritih kotičkov. Vanje se lahko vedno zatečeš, ko želiš zbežati stran od sivih mestnih cest in hrupa, med toplejše barve in v zbor ptic, šumenje rek in vonja cvetic. Tako boš doživel najlepše trenutke z naravo, z Bogom in s človekom, ki ga imaš rad.

Iz svojih takih doživetij lahko povem, da se počutim kot najsrečnejši človek na svetu.

Metka Mašera

"Živimo v sožitju z naravo in okrila nam bo še tisoč lepih kotičkov na svojih nedrjih in nas napolnila s tistim občutkom, ki ga zmore le ona - prelestna, mogočna in nepredvidljiva, pa vendar tako lepa - MOJA GORA"

Opojne gore

Gore imajo pripravljene žlahtne opojnosti:

Vzhod ob prelomu zvezdnatih noči,
jutranja igra barv nad ordelimi penastimi kronami na grebenu ledenikov,
lahkotni vzgibi pomladi na večnem snegu,
zračno plezanje po slemenih nad meglenim morjem,
sproščen, vesel počitek naveze na vrhu,
večerna pesem ledeniških potočkov in strug v daljnem zatrepu.

Reinhold Stecher

Priletni sestri se potepata

Tista moja sestra, s katero sva se pred dvanajstimi leti potepali pri izviru Hublja, me je zopet prišla obiskat ob Novem letu. Res, da sva obe dvanajst let starejši, a naju še ni minilo veselje do potepanja po gričih in dolinah.

Na Novega leta dan so vipavski planinci organizirali srečanje na Plazu. "Ne, na Plaz ne idem, ne znam slovenski", se je uprla. Popoldne je še rahlo deževalo. Sestri sem nataknila svoj dežni plašč (bila je rumena kot cestar), sam pa sem imela črnega. "No pa pojdiva na Goče gledat jaslice". Peš sva jo mahnili do Lož, tam obiskali še mojo betežno svakinjo in se podali po skalnati in razriti Raztegnici. Tu je sem ter tja kak vinograd, pa hrastov borštek, svet je preprežen tudi z grapami - "Višine ne izgublaj", mi je nekoč svetoval Lovrenc in zato smo raje grape obšle. Ko sva se približevali prvim goškim hišam, je dež ponehaval, a goški zvonovi so se milo oglašali. Da je z glavne ceste na Goče prišlo mnogo avtomobilov, seveda nisva opazili, ko sva pešačili po gmajni. Ko sva prišli do prvih hiš, sva opazili, da se ljudje podajajo proti cerkvi. "Snemi to kabanico", sem zarenčala na sestro. "Le čemu? Saj je nisem ukradla!" Nisem se spuščala v dolge debate, kabanico sem kar potegnila z nje, saj sem videla, da so nas zamudniki k zvonjenju nekam čudno gledali, ko so naju videli v hlačah, vetrovkah in dežnih plaščih.

Cerkev je bila odprta, razsvetljena, nabita, da jeslic ni bilo videti, sredi cerkve pa krsta. Čigava? Kdo ve? Jadrno sva jo ucvrli ven in nek mimoidoči stric nam je dejal, da pokopavajo ravno Micko Živcovo (nekoč ugledno mlinarico). No dokler ne bo maše konec, sva si izvolile sprehod na Obelunc. Res, da je bilo Novo leto in že nekoliko čez tretjo popoldansko. A od Božiča do Novega leta se dan podaljša za petelinji korak.

Vas Goče je zanimiva starodavna, z ozkimi ulicami - tako, da so si vaščani skupno kupili balirni stroj za seno, ker z vozovi sploh skozi vas ne morejo. Izven vasi se začne makadam. Tu je med lepimi hrastovimi boršti, mimo znamenja, speljana pot do kapele na Obeluncu. Danes, ker je bil pogreb, pač nisva mogli v župnišče prašat za ključ. V grapi pod Obeluncem nekdo redi celo čredo koz. Z okolice kapele, ki niti ni tako majhna, je lep razgled: na Erzelj, Planino, na Vipavo, na dolino Branice. A ker se je noč čedalje bolj bližala, sva se začeli spuščati, ko sva zagledali pogrebni sprevod, ki gre proti pokopališču na drugi strani vasi.

Moja neuničljiva sestra je zahtevala, naj se kar na pamet spustiva po griču v Lože. Vendar sem jo politično prepričala, da se bi po trdi temi gotovo znašli v robidovju in končno, niti jaslic v cerkvi si še nisva ogledali. No pa sva šli v sedaj prazno cerkev, ogledali sva si jaslice in pod pokopališčem smo dobile nekoga, ki je šel pokopavat Micko Živcovo, in nas je spravil v Vipavo.

Najin potep 2. januarja se je začel ravno tako jasličarsko in pobožno. Najprej sva v Vrhpoljski cerkvi telovadili - da prav ste prebrali - saj so jaslice postavili tako visoko, da se je trba povzpeti k oltarju, da sva si jih ogledali. Na to nas je takoj za cerkvijo naložil vipavski rojak in koprski župnik Sandi Skapin, ki je svojega kaplana (jaz vem, da se mu pravi Suhovrhar, kako mu je ime ne vem) peljal domov. Suhovrhar pač stanuje tam, kjer je Bog rekel dovolj, pa še malo naprej - a vendar ima asfalt do hiše. Da se ne bi preveč čudili: hišica je na cesti proti Vodiciam (ima menda numeracijo Malo Polje, kdo ve zakaj, morda zato, ker ima Avžlak numeracijo Budanje). Hišica je revna, a je vendar dala duhovnika. Vabili so nas noter, a sva s sestro raje šli proti Suhem vrhu. Makadamska cesta pelje slab kilometer prav pod Suhi vrh. To je imeniten vrh, lep kot Javornik in ne dosti nižji, vse vrste cvetic najdete okoli njega - od teloha in zvončkov, do šmarnic in ciklam. Nedaleč od njega je zopet ena mogočna domačija. Ko je Suhovrhar imel novo mašo, je bilo novomašno slavje pri tej domačiji. Jaz sem kot nepovabljen gostja kar s Suhega

---

vrha opazovala dogajanje. To je bilo pred nekaj leti. S sestro sva videli, da bi lahko šli na bližnji Sovič, a ker smo raje šle nabirat teloh, sva se od prevala med Sovičem in suhovrško domačijo ("ne idimo unutra, ne znam slovenski") spustile v kanjedolsko kotlino, kjer samujejo Bajcovi. Gozd je gol, robidovja ni, sestra mi je dopovedovala komu vse na Reko mora nesti teloh (Hrvatje mu pravijo kukurijek), a je teren od Bajceve domačije bolj kraški in je več brinja. Prišle sva na javorniško cesto in sestro sem peljala proti Cencu, po stranski poti do domačije na Strmci 10, kjer je na eni razgledni in zmajarski točki mnogo teloha. Tu je zmajsko odskočišče, a danes ni bilo nobenega zmajarja - verjetno so prespali Novo leto. Naproti zmajskega odskočišča je gozdnat grič, ki ga je ponekod kril sneg - a čez dober mesec bo ves bel "kronic", dvojnih zvončkov ter plavih divjih hiacint in po česnu dišeče kačje dresni.

Kako sva s sestro tisti dan prištopali domov, se ne spominjam. Prinesle sva kar dosti teloha in ves je čez 14 dni šel na Hrvaško. Medve pa sva se še dve nedelji potepali po naši okolici, ki je ravno tako zanimiva kot kakšne Alpe ali Himalaja.

Med tednom je pihala divja burja in zato sva se s sestro odločile, da greva (štopava) raje na Kras. A je "ratalo" drugače. Našli sva družinico, ki je šla z avtom do Postojne. Potovali so iz Italije, kjer so imeli sinka na počitnicah s pomočjo nekakšne mednarodne razmenjave. Veselo! Prosila sem, naj nama ustavijo na odcepu Otošče in s sestro sva se spustili skozi ta zelo zanimiv kraj, ki premore 10 hišnih števil, od teh najbrž le pet "živih". Otošče so naselje v soteski Močilnika, desno od ceste Podnanos - Razdrto. Ker jim je bolje "pasalo" so se priključili sežanski občini, čeprav hodijo v šolo v Podnanos oz. Vipavo, v cerkev na Lozice, pokopljejo jih ravno tam. Hodile sva s sestro po dobri asfaltni a ozki cesti. Najprej čez odprto polje (Nado, tu puše kao I kod nas), potem skozi gozd do zajetja vodovoda Močilnik. Cesta je ozka, ovinkasta. Na eni od brežin je v začetku maja, zaradi izredne, zatišne lege mnogo gozdnih jagod. Tu je že prva otoška hiša - sicer ne živijo ljudje stalno, a občasno prihajajo. Druga in tretja domačija sta bolj žalostni, četrta je živa in je okrog nje dosti strojev. Spuščamo se ob strugi Močilnika, dokler ne pridemo do prvih Loziških hiš. Tu je na malem griču cerkvica sv. Magdalene (ubogi šembiški župnik, koliko podružnic ima) in s sestro sva s ceste skrenili po poti. Nekoliko pod cerkvijo je obzidje, kakšno in zakaj ne vemo. Cerkev je od zunaj obnovljena, a znotraj pa še čaka boljše opreme. Spustiva se na Lozice in potem v Podnanos - seveda zopet jaslice gledat. Do doma so nas zopet potegnili Italijani.

Naslednjo nedeljo sva šli bolj na divje - do Godoviča in nato peš do Medvedjega brda. Številke so mešane z Godovičem. Kar zanimivo je hoditi med lepimi iglastimi gozdovi, nabirali teloh, nato sva se podali namesto po glavni, kar po stranski cesti do Godoviča. S te stranske ceste je bil čudovit razgled na razpotegnjen Jelični vrh, na razne druge samotne kmetije in vasi. Cesta je neprevozna še poleti, sedaj pa so na njej številni zameti. Nad Godovičem pa je lovska koč. Prišli sva nazaj do Godoviča in se podali po cesti. Sestra je bila sicer odločena, da pojde peš kar do Vipave. Jaz malo manj. Pred tunelom smo "poštopali" simpatično mladino: dva fantiča in dekle. Imeli so s seboj zagonetno škatlo. Vprašala sem, če imajo notri godbeniške instrumente, pa so povedali, da so potujoči brivci in frizerji in s seboj nosijo svoje orodje. So iz Črnega vrha. Najprej smo zopet nekaj dobili do doma, pa se ne spomnim kaj. A povem vam, tudi naša bližnja okolica je potepa vredna!

Nada Kostanjevic

Viki Grošelj v Vipavi

Viki Grošelj, zanimiv bradat mož, ki spada v sam vrh svetovne elite alpinistov, je prišel v Vipavo in nam razkazal diapozitive svojih podvigov. Poleg Vikijeve razlage in podrobnih opisov je bilo v dvorani slišati še glasbo, ki je značilna za dežele, po katerih se je potepal.

Na tem predavanju nas je popeljal na najvišjo goro Afrike, 5895m visoki Kilimanđaro, ki je ena od najbolj nenavadnih značilnosti te celine. Vrh je pokrit z večnim ledom in snegom; leži pa le nekaj stopinj južno od ekvatorja; kar je bilo za nas čudno, saj smo že kot otroci ob besedi Afrika dobili asociacije na ogromne, vroče puščave in deželo levov in slonov, ki živijo vse prej kot na snegu. Ob vznožju te gore so obdelovalne površine, na višini 2000 - 3000 m srečamo tropski gozd, še 2500 m vižje pa so že led in temperature, ki segajo krepko pod ničlo. Po sestopu z gore, je Viki ostal tu še en teden ter si ogledoval divji svet džungle, nato pa se je vrnil.

Iz vroče Afrike smo poleteli na celino sambe, pustnih karnevalov in nogometa, v Južno Ameriko. Tu se je naš predavatelj povzpел na Aconcagvo (6958 m), najvišjo južno-ameriško goro, ki leži blizu Santiaga na meji med Čilem in Argentino. Viki in nekaj njegovih sopotnikov je prišlo na višino okoli 4000 m s terenskim vozilom, ki so si ga izposodili pri tam živečih potomcih Inkov in španskih priseljencev, ki prodajajo kosti svojih prednikov, kot pri nas prodajajo jabolka na tržnici. Na diapozitivih smo lahko videli tudi tipična oblačila z indijanskimi vzorci (le - ti so zadnje čase zelo popularni) in nenavadno velika in skrivnostna znamenja v gorskih pustinja. Ko se je Viki po osvojitvi vrha vrnil v dolino, si je ogledal tudi znamenito terasasto inkovsko mesto Machu Pichu, ki je razpadlo zaradi neznanega vzroka.

Iz te privlačne dežele nas je Viki preko diapozitivov popeljal v mrzlo domovino Eskimov, Aljasko. Tu se je napotilna najvišjo goro Severne Amerike, Mount McKinley (6193 m). Čeprav je Aljaska ločena od ostalega dela ZDA s Kanado, se tudi v tamkajšnjih naseljih pozna močan vpliv ameriške civilizacije. Večina ozemlja pa je še vedno neokrnjena divjina. V naselju, ki je izhodišče za vzpone na Mt. McKinley, ima vsaka družina vsaj eno letalo, s katerim prevažajo drzne alpiniste čez pusto in divjo pokrajino pod vznožje gore. Pri vzponu se je Vikijev kolega prehladil, zato je Viki odšel na vrh sam. Pot navzdol je presmučal (bilo je nevarno, a zato še bolj vznemirljiva). Po nekaj dneh preživetih v idiličnem naselju, ki je skoraj zlito z naravo in živalmi v bližini, se je odpravil domov.

Viki nam je pokazal tudi posnetke z vzpona na streho sveta, Mt. Everest (8848 m). Z letalom je pristal v Katmanduju (Nepal). V zadnjih naseljih pod goro smo srečali znamenite šerpe, katerih otroci se že od majhnega navajajo na nošenje prtljage (Jetija ni videl nobenega). Viki se je s svojim prijateljem pridružil skupini tujih alpinistov, ko so šli na vrh. Eden the alpinistov se je pri sestopu z gore ponesrečil in tako je v črni knjigi Mt. Everesta eno življenje več (skupno že preko 100). V.G. pravi, da je res enkratni občutek, ko si na najvišji točki zemlje. Večina se nas je le kislo nasmihala in se zadovoljila kar z Vikijevim opisom enkratnih občutkov na vrhu.

Poleg teh gor je Viki obiskal tudi Elbrus (5633 m, Kavkaz), ki jo imajo nekateri za najvišjo goro Evrope. Do Kavkaza se je pripeljal z vlakom preko neskončnih ruskih ravníc. Z diapozitivov smo lahko razbrali, da je življenje v sedanji Rusiji bedno. Pokazal nam je nekaj velikanskih kipov in spomenikov, ki so raztreseni po celotni Rusiji. Nato smo videli bajno prelepo dolino ob vznožju gore, ki je sicer zasčítjena, a je vseeno v njej neestetsko naselje, v katerem se krave sprehajajo okoli razpadajočih stolpníc. Sam vzpon na goro je bil lahek (za Vikija seveda).

Iz Rusije smo se odpeljali še v domovino skakajočih kengurujev, ljubkih koal in drznih surfarjev, Avstralijo. Tu se je Viki sprehodil do najvišjega avstralskega vrha, Mt. Kosciusko (2228 m), ki leži nad Canberro in tudi za vipavske planince ne bi bil prevelik zalogaj. Ustavil se je tudi v Sydneyu in plezal celo po znameniti operi (na črno, se razume). Sydney in vsa okolica je porasla z najnžhno in mehko travico (zelo podobna angleški), ki jo imajo posebno radi brezdomci, saj je ravno pravšnja za ležišče. Mt Kosciusko je bila tudi zadnja gora, ki nam jo je Viki predstavil na predavanju.

Seveda ima neukrotljivi Viki Grošelj v prihodnosti že zastavljene cilje, mi pa smo imeli kar nekaj snovi za sanjarjenje o daljnih in očarljivih deželah, ki jih je obiskal.

Aljoša Rehar

Akordi sinice

Bogve kdaj,
sem čula zadnjič,
pluti žarke po jasnini
in sinice so pele
vse akorde
na poljani.
Svetla pajčevina
skriva rosne bisere
v nedrih.
Skozi liste se prikrade
tisoč jokajočih kapljic.
Pod mahovjem
in na stezi
nežni, tihi, hladni,
umirajoči spevi.
Po poteh me žene dalje
ni zapreke, ni ovire
niti mere.
V neskončnost gre ta igra,
vse v krogu se obrača
in akordi te sinice
in svetleča pajčevina.

Tea Kovač

Gora ni nora...

Nedeljskega popoldneva me je na moji "štop - stezi" na Vrhpoljskem klancu prehitel mlekar, ki je mleko oddal v mlekarni, in se je s cisterno vračal v Idrijo. Pozna me in ve, da se rada klatim po hribovitem svetu, pa nimam avta, da bi z njim kam šla. Pa me je lepo naložil ter spravil v Idrijo. Povedala sem mu, da bi rada šla na Vojsko. Pred časom sem bila tudi "na štop" tam, iz Idrije gor me je peljal neki čudak. Možakar je vrsto let služil v Franciji, je že prileten, ima na Vojskem počitniško hišico in botanični vrt, ki ga nikdar in nikomur noče pokazati. Morda mi bo sreča mila in ga ne bo tam, saj se spominjam pri katerem kolovozu me je odložil in šel z avtom po njem!.

Mlekar je za tega posebneža tudi vedel. Odložil me je na začetku vojskarske ceste. Seveda sem naprej pohitela, da sem se "izmotala" iz značilnih na strmini stoječih idrijskih hiš, ki imajo spredaj tri "štuke", zadaj pa so pritlične. Rože pa so tam lepše kot v Volčjem potoku, saj je tudi pokrajina bolj "razgibana" (beri strma). No, ko sem zakoračila ven iz Idrije, mi ustavi džip, v katerem so bili štirje vse prej kot trezni lovci. "Kam greste, mamka?" Rekla sem, da grem na Vojsko, in že so me potegnili noter in po vsej sili hoteli vedeti, koga hočem tam obiskati. Nikakor niso hoteli razumeti, da človek gre na Vojsko pohajati kar tako. Kar pa jim nasproti pride nek kamion. Tudi v džipu je igral kasetnik na ves glas, v kamionu tudi. Kamion se ustavi, iz njega izstopi voznik, začne se z lovci burno pozdravljati, in so vsi skupaj kar sredi ceste začeli plesati! V tej nori družbi mi ni bilo nič kaj prijetno, a si nisem upala dol. Ko je za nami začel hupati nek avto, so si vozniki zamenjali neke kasete in odpeljali proti Vojskem. Vendar so me nenehno spraševali, od kod sem, kam grem in kaj za vraga iščem na Vojskem. Z mojimi skopimi odgovori niso bili nič kaj zadovoljni. Končno smo prišli na Vojsko (planinci, pojdemo tja, krasno je!) in ustavijo pri gostilni. Vabijo me noter, jaz pa nočem iti. Podam se po kolovozu, kjer me je lansko leto tisti posebnež pustil. Nisem naredila niti dvajset korakov, ko priteče iz gostilne v belo haljo oblečena gostilničarka in me pokliče: "Kam greste! Tukaj ni nobene poti!". Seveda sem previdno molčala, da želim ogledati "Skrivni vrt" in sem ženska povedala, da grem kar malo po okolici na sprehod. Ženska me povabi v gostilno in vpraša, če bom kaj spila. "Samo malo stila". Plačilo je odklonila, zahtevala pa je prav odločno, naj ji povem svoj naslov in telefonsko številko. Ker ti podatki niso nobena skrivnost, jih posredujem. Ona pa mi da vizitko gostilne s telefonsko številko. "Ali imate dovolj za obleči?". Pokažem ji nahrbtnik. Saj res, bilo je toplo, saj sem bila goloroka in v sami poletni obleki. Pokažem ji, da imam v nahrbtniku dve jopici in hlače. Povem pa tudi, da sem že 60 let član planinske organizacije in sem prehodila vso Slovenijo in okolico. Kako se mislim vrniti? I, na štop, saj je okrog cerkve avtov še in še. Ali se ne bom izgubila? Nikakor: tri ure imam časa za pohajanje, poldrugo uro bom hodila naprej, potem se bom po isti poti vrnila. V tiskarno Slovenija pa zagotovo ne bom šla, enkrat samkrat sem lezla v tisto grapo in jo imam za vedno preveč! Potem sem šla kar po planoti po prvi cesti, ki mi je bila všeč. Pokrajina lepa, razgibana, vsak trenutek se odpirajo drugačni razgledi, gozdovi, travniki, skope njivice. Živorumene kalužnice opozarjajo, kod tečejo potoki, plave spominčice zaljšajo travnike. Po eni uri hoje pridem do samotne domačije. Med hojo pa sem premišljevala, le zakaj je gostilničarka tako skrbelo zame? Res, v zadnjem nadaljevanju "Santa Barbare" smo videli žensko, ki je ušla iz psihiatrične bolnišnice in ustrelila .....ojej! Saj je Vojsko nad Idrijo! V Idriji je psihiatrična bolnišnica in dom starejših občanov, v Spodnji Idriji drugi...tam zdravijo alkoholike! Zato so mi tudi ponudili pijačo, da vidijo, kaj bom pila! Zato so vsi hoteli videti, kaj imam v nahrbtniku! Ustavim se pri hiši na koncu planote, ki jo obnavljajo. Tu sta dva možaka, ženska in deček kakih dvanajstih let. Iz Idrije so doma, tukaj pa je njihova "starina" in jo obnavljajo. Ko bodo šli v pokoj se naselijo tu za stalno, saj je cesta prav do hiše. Domačija je lepa, vrtiček obdelan, izvir pa zajezen v lično leseno korito. Povem jim o moji pustolovščini. I, seveda! Saj so pobegi iz teh ustanov na dnevnem redu. In tudi do botaničnega vrta oni možak nikogar ne pusti! Povabijo me še na malico. Potem grem nazaj, po drugi, tudi vozni poti. Oglasim se pri gostilničarjih. Onadva (mož in žena) pa sta mi že "zrihtala" prevoz do Idrije - njuna prijatelja, zakonca, sedita pred gostilno in gresta kmalu v Idrijo. Povem sem jima, da sem spregledala, kaj so sumili. Povem še, da sem pred 40 leti pomagala reševati z Roblekovega doma ubežnico iz umobolnice v Begunjah, ki je tja zašla bosa in v sami srajci 29. novembra. Ko pa prašam moje

---

nove znance po botaničnem vrtu, se vsi nasršijo in o njem nihče ničesar ne ve! (Pa je ta reč morda 200 metrov od gostilne!) Še enkrat se zahvalim in odidem z novimi znanci do Idrije. Kaj kmalu sem pristopala v Vipavo in, ko sem prišla skozi vrata sem poklicala po telefonu v gostilno. Upam, da sedaj mirno spijo. Vendar je njihova skrb za staro žensko, ki sama pohajkuje, hvalevredna.

Nada Kostanjevic

Zasneženi Snežnik

Ura je pet. Sam stojim na Glavnem trgu v Vipavi. Zebe me ne, strah pa me je, da nisem že spet kaj zablodil s časom odhoda.

Ko sem že skoraj popolnoma obupan, se končno le prikažeta Dare in malo za njim še Vili s svojim avtobusom, ki naj bi nas popeljal na tradicionalni zimski vzpon na Snežnik. V Podnanosu se nama pridruži še kakšnih dvajset zagrizenih planincev in tako nas na pol napolnjen avtobus odpelje proti našemu cilju. Večino poti smo ali prespali ali sklepali nova prijateljstva. Medtem ko je Vipavska dolina že korakala v pomlad, je bil Snežnik s svojo okolico na višku zime. Avtobus nas je odložil nedaleč od naselja vikendov. Že tu nas je sprejela zasnežena okolica (nad pol metra snega). Pot se je kar strmo vila proti vrhu in dokler nismo prišli na pobočje, vrh katerega leži koča, smo lahko uživali ob pogledu na idilično pokrajino, kakršno zaslediš le še v kakšnih knjigah. Ko pa smo prispeli do že omenjenega pobočja, smo lahko okusili kanček sibirskih užitkov. Mraz, burja, sneg pod nogami in nad nami; res zavidanja vredni občutki. Pa smo le prišli na vrh, na katerem nas je čakala koča, kjer si si v kakšnem toplem kotu za mizo, če si seveda še dobil kakšno nezasedeno, lahko v miru spil naročen čaj. Tu si tudi dobil kartonček, na katerega so ti dali v naselju žig in pa tudi značko (če si bil 3, 5, 10, 15, 20, .. na Snežniku). Se-stop je bil seveda lažji in mnogo bolj zanimiv. Tu pa tam smo se spustili dol kar po ta zadnji. Prav posebne vrste užitek pa je gledati druge, ki se z muko in sopihanjem šele vzpenjajo. Ker sva bila z Daretom med prvimi v naselju, sva morala čakati do odhoda še celi dve uri.

Ob enih popoldne je avtobus spet zabrnal in nas odpeljal v Vipavsko dolino, ki nas je sprejela vsa zelena, topla in s soncem obsijana.

Aljoša Rehar

Izlet na Ratitovec

V mrzlem nedeljskem jutru smo se odpeljali Škofjeloškemu pogorju naproti. Naš planinski cilj je bil Ratitovec.

Avtobus smo zapustili v vasici Prtovč. Krenili smo navkreber po kamniti gozdni poti. Nismo se ustavljali, zato smo Krekovo kočo na Ratitovcu prav kmalu dosegli. Zapodili smo se vanjo, ker je zunaj pihal močan veter. Popili smo vroč planinski čaj in pomalicali.

Ratitovec ima pet vrhov. Mi smo obiskali enega, ki nam je nudil prekrasen razgled. Kakor na dlani so se v soncu svetili naši vrhovi: Triglav, Mojstrovki, Jalovec, Črna prst, Rodica, Vogel in drugi. V dolino smo se vračali zadovoljni in polni prelepih vtisov.

Domov smo se vračali po Poljanski dolini. Občudovali smo krasno pokrajino ob reki in hribe odete v jesenske barve. Mama me je enkrat opozorila, naj se ozrem na levo. Zagledal sem kip sedečega pisatelja Ivana Tavčarja pred njegovo domačijo na Visokem.

Bila je že trdna tema, ko smo srečno prispeli v Vipavo.

Marko Mohorčič

Dvodnevni izobraževalni tabor pod Gradiško Turo

Na prvomajsko nedeljo je bil res prekrasen, sončen dan. Ob pol dveh nas je bilo okoli 35 vipavcev (vključno s starejšimi, ki so vso stvar tudi organizirali in vodili) zbranih na majhni sončni jasi ob križišču poti, ki vodijo na Turo in k sv. Miklavu. Bili smo nasmejanih obrazov, saj smo pričakovali dva prelepa dneva v naravi.

Po zboru smo se vneto zagnali postavljati šotore. Marsikje je mnogo bolj kot znanje prišla do izraza ustvarjalnost. Zatem smo se vsi skupaj razdelili na štiri skupine, ki so se vsaka po 45 minut izobraževale pri mentorjih oziroma mentorici. Utrjevali smo znanje iz prve pomoči, orientacije, nevarnosti v gorah in prostega plezanja z vozli. Posebno privlačna je bila prva pomoč, kjer so se "učenci" prenašali na nosilih, ki so jih sami naredili iz dveh vej in odeje, vse seveda pod budnim očesom mlade mentorice Marije. Med poukom nas je presenetila nenadna ploha, ki pa je kmalu prenehala in tako smo lahko dokončali učni del taborjenja. Sledila je postavitev kresa, ki smo se ga mnogi spominjali še s prejšnjega večera, in nogometna tekma. Kmalu se je izkazal Džuro s svojo večerjo, ki so jo mnogi z užitkom pospravili.

Ko je ogenj samo še tlel, smo tisti, ki smo se odločili prespati ob ognju, pričakovali, da so vsi žvižgavci že zaspali, a smo se krepko zmotili. Tine in Blaž sta skoraj celo noč s pesmijo obujala spomine na partizane, partijce in na dni, ko sta se tovariško bojevala z ramo ob rami. Kljub temu pa sem lahko s pomočjo umirjajočih zvezd preselil z mislimi na vzpon na Turo, kamor sem se povzpел medtem, ko so se drugi ukvarjali s postavljanjem kresa. Na vrh sem prišel moker ko cucek, tako da me je pošteno zazeblo, saj je na vrhu močno pihalo. Močno sem si zaželel družbe, a kaj ko je bila nekaj sto metrov nižje. Sledil je še enkrat spust po mokrih, splozkih in strmih stezah. Bil sem vesel, saj je bil za mano prelep dan, poln doživetij in tudi naslednji dan je obetal dobro zabavo.

Zjutraj pa nas je prebudil rahel dež (vsaj tiste, ki jih nista uspela prebuditi Tine in Blaž). Jurij, ki je bil vodja tabora, je odločil, da izleta na Turo zaradi spolzkih tal na bo. Po zajtrku smo odkorakali na lažje dostopni Plaz. Na vrhu je vipavska burja zelo dobro kazala zobe. Ob povratku v tabor se je izkazala neprecenljiva vrednost "Oceana". Nato smo pospravili šotore in počistili prostor za sabo. Zaključek izobraževalnega tabora je predstavljala nogometna tekma, kjer je zmaga ekipa v postavi: Ivo in Jurij napadalca, Zvonko center, Aljoša obramba in Jurij Babič vratar.

Opoldne smo bili že vsi doma in najbrž smo se skoraj vsi hladili s hladno vodo v tuš kabinah oziroma kopelih, kjer smo podoživljali dva dneva, polna doživetij, ki sem jih skušal strniti v ta zapis.

Aljoša Rehar

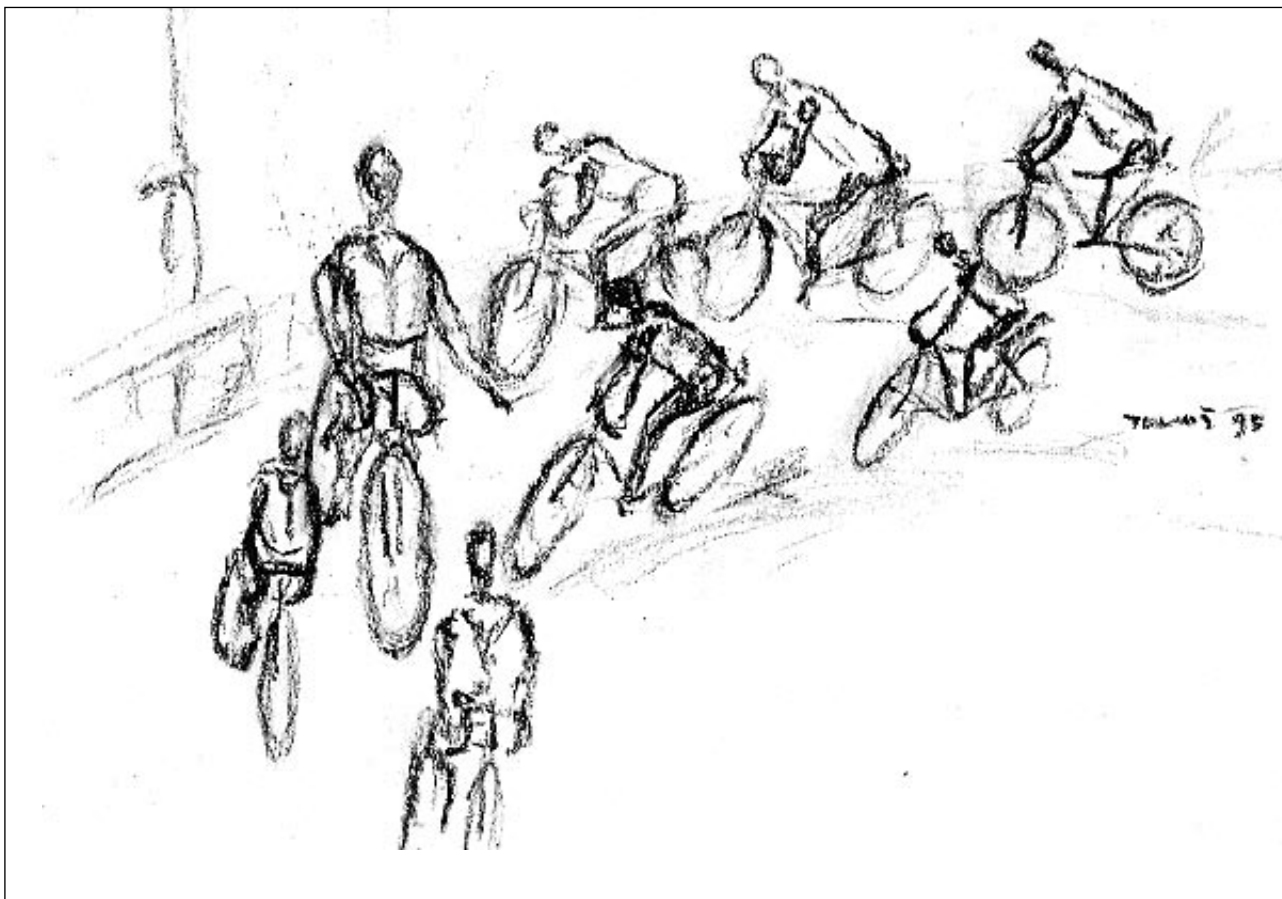
Kolesarski izlet na Trstelj

V nedeljo 23. aprila je bila ob pol dvetih zjutraj na trgu zbrana nenavadna družčina, ki je iz gojzarjev presedlala na kolesa.

To je bil torej dan kolesarskega izleta na Trstelj, ki leži JZ od Dornberka in je visok 643 m. Na izletu sta bili na veliko razočaranje moškega dela udeležencev le dve predstavnici nežnejšega spola. Dan nam je obetal lepo sončno vreme brez kakšne burje, ki bi nam oteževala kolesarjenje. Šli smo skozi Lože in Manče do Goč, kjer sta bila hkrati prvi postanek in konec prvega vzpona. Pot, ki je sledila, je bila mnogo bolj položna in kot taka ravno pravšnja za kakšne sanjače, do katerih je kakšen prevnet imel tudi nezaželen izlet v obcestno deteljo. Pot pa je bila vseeno čudovita in tudi prometa ni bilo dosti. Tako smo kolesarili skozi Sp. Branico vse tja do Dornberka, kjer se je vključno z makadamsko potjo začel tudi zadnji največji vzpon, na koncu katerega nas je čakala kočica na Trstelju. Večina jih je do steze, ki je vodila na vrh, prikolesarila, nekateri so se pripeljali s Srečotovim kombajnom, nekateri pa so prišli peš ob svojih kolesih. Imeli pa smo tudi junaka, ki je svoje kolo pripeljal prav do vrha. Ob koči je bil daljši počitek. Z vrha je bilo mogoče videti morje na jugu in Triglav na severu, vročino in mraz; sam nasprotja, ki očarajo človeka in ga popeljejo v svet burnih razmišljanj. Pot navzdol je bila bistveno hitrejša, že skoraj dirkaška, da nas je naš serviser s svojim kombijem skoraj s težavo prehiteval.

Domov smo se vračali mimo Komna in Štanjela, kjer so se nekateri ohladili ob ledenih sladoledih oziroma mrzlih osvežilnih pijačah. V Vipavo smo prišli ob pol treh.

Aljoša Rehar

K Zasavski koči na Prehodavcih

Trenta - srce Julijcev. Čudovita dolina, obrobljena z gozdnatimi pobočji ter visokovzpenjajočimi skalnatimi stenami. Dolina, v katero je narava vdahnila toliko lepote, da je postala pravi slovenski Eden, opevan v pesmi in besedi. Obiskovalca navdušuje vse od tam, kjer njena bistra Soča privre na površje, pa do ozkega podolja, ki se odpira v spodnji del Vipavske doline.

Zadnjica (zadnja dolina) je del Trente, ki je pogosto izhodišče gorskim turam v tem delu Julijcev. Vroč dopustniški julij je kot nalašč za družinske vzpone iz te doline. Tako smo se doma odločili, da obiščemo Zasavsko kočjo na Prehodavcih in s tem del Doline Triglavskih jezer.

Prebujajoče se poletno sonce je že belilo čudovite Julijske vrhove, ko smo se podali na pot iz zatrepca Zadnjice, proti 1.5 h oddaljenemu sedlu Čez Dol. Preko suhega korita potoka, smo krenili čez dolinsko dno in se ob vznožju Kanjavčeve stene vzpenjali med borovci in rastišči sleča. Blizu sedla sta naš korak upočasnili strmo melišče in travnate vesine, porasle z rožnatimi cvetovi mavričnih barv. Ob dostopu na sedlo Čez Dol, se je pred nami odprla planina Lepoč. Pot smo nadaljevali po stari vojaški poti, po kateri Trentar Alojz Kravanja že desetletja s tovornimi konji oskrbuje Zasavsko kočjo. Štirinožni nosači morajo nositi živila, zaboje s pijačo, jeklenke s plinom 1400 m visoko. Tovor za vsakega konja natančno stehtajo, štirinožnemu "prtljažniku" pa naložijo več kot 100 kg. Na pot odhajajo navsezgodaj zjutraj, ko je še trdna tema. Misel, da je tistega dne nekdo že prehodil to pot, nas je opogumila. Zadnja ura vzpona je vodila po skalnatih pobočjih, tu in tam pokritih z zaplatami snega, ki je ostal še od letošnje deževne in hladne pomladi. Po dobrih treh urah hoje, čudovitih razgledov okoliških gora in opazovanja "gorske pomladi", smo prispeli 2050 m visoko k Zasavski koči na Prehodavcih. Ves naš trud je poplačal objem Doline Triglavskih jezer, s prvim Triglavskim jezerom - Jezero pod Vršacem (ali Jezero v Podstenju). Za njim se dviga nagubana stena Poprova, ob Kanjavcu pa mogočna glava najvišjega vrha Slovenije. Zavajajoča bližina Triglava nas je, a le za trenutek, navdala z željo, da mimogrede "skočimo" še tja. Zaustavila sta nas okusen čaj in zaslužena malica ter čudovit razgled na Prisojnik, Razor, Jalovec in Veliko Špičje. Počitek v tistem objemu gora in ob rahlem valovanju jezera je prehitro minil. Pred nami je bil še spust v dolino. Vračali smo se po isti strani, do sedla Čez Dol, od tam pa preko travnate planine Lepoč, posejane z nešteto cvetovi sinje modrih spominčic, navzdol v Trento.

Ko smo po dolgem in utrujajočem sestopu prispeli v dolino, se je žareča večerna zarja v odsevu že poigravala v valovih Soče. Zaton sonca je prekril dan, poln prelepih doživetij.

Petra Bajec

Udeležil sem se tečaja za mladinske planinske vodnike

Ker v hribe zahaja vse več mladih in so vodstvene vrste našega planinskega društva že malce v letih in je potreben podmladek, so se odočili, da me pošljejo na izobraževanje za mladinskega planinskega vodnika (MPV).

Izobraževanje je sestavljeno iz treh delov. Prvi del je pisni izpi. Izpit je iz tem, kot so zgodovina planinstva, orientacija, naravoslovje, nevarnosti v gorah... Predelati je bilo treba kar nekaj knjig s to vsebino. Drugi del izobraževanja je pripravljalna tura. Letos je bila izvedena na manj znan vrh nad Kamniško Bistrico - Konja. Na tej turi so preizkusili naše telesne sposobnosti. Po teh dveh uspešno opravljenih preizkusih sem na dom prejel pismo, da naj se udeležim desetdnevnega tečaja izpopolnjevanja znanja v vzgojno izobraževalnem centru planinske zveze Slovenije v Bavščici.

Program je bil zelo natrpan, ker so bile uvedene še dodatne teme. Dnevi so bili naporni, a zanimivi. Opisal bom dvodnevni izlet na Jalovec.

Ta dan smo kot velikokrat vstali ob 4^h. Odhod je bil takoj po zajtrku. S seboj smo morali vzeti vso planinsko opremo od spalne vreče do cepina, čelade, pokavic, kape, plezalnega pasu, osebne opreme... Ker je bil nahrbtnik težak, se je pot kar vlekla., a so šale vnesle precej dobre volje. Na snežišču blizu Zavetišča pod Špičko smo izdelovali vrvno ograjo in se učili zaustavljati ob zdrsu po snežišču s pomočjo cepina. Ker je bilo vreme oblačno in je bilo kar mrzlo in je ravno začelo deževati, so vsi prezebli pritekli v Zavetišče. Tam smo se najprej ogreli in najedli, nato je sledilo predavanje o radijskih zvezah, ki jih uporabljajo planinci ter gorska reševalna služba. Vsi utrujeni od celodnevne hoje smo se zvečer kar hitro odpravili spat. Drugo jutro smo vstali ob polpetih, pozajtrkovali in odšli na Jalovec, a nas je zajela nevihta in smo se morali vrniti pod Špičko. Ko smo ugotovili, da se vreme ne bo poboljšalo, smo se kljub dežju odpravili v Trento.

Kljub temu, da je celo pot deževalo, je bila pot zelo zanimiva. Ker je bila ta dan ravno sobota, so bile prometne zveze med Trento in Bavščico slabe, smo prišli v tabor komaj ob 16^h, kjer je bilo kosilo. Nato smo se kopali, a že ob 17^h je bilo predavanje o nevarnostih v gorah. Sledila je večerja in po večerji zopet predavanje, tokrat na temo izrazoslovje. Vsi utrujeni od hoje in predavanj smo kmalu zaspali. Tako sta zgledala le dva dneva izmed desetih, kolikor smo jih prebili v Bavščici.

Bilo je veliko predavanj in tur, a se je vseeno našel čas za odbojko in karte. Poleg vsega omenjenega smo morali opraviti tudi izpite iz posameznih predmetov, ki smo jih imeli na predavanjih. ter izdelati vrvno ograjo ter planinske vozle. Po uspešno opravljenih izpitih so nam vsem tečajnikom, bilo nas je 19, dodelili pripravništvo v kategoriji A (vodenje lažjih kopnih tur).

Tako sem sedaj pripravnik in moram napisati še poročilo petih izletov na katerih sem bil vodja ali pomočnik, nato pa bom dobil naziv mladega planinskega vodnika.

Ivo Kete

Taborni ogenj

Rdeče oranžni plameni
in zvezde,
bežeči trenutki
izpod Rimske ceste.

Sence plešejo
svoj obredni ples,
nemirno mežikajo
v plameneči kres.

Kitara pošilja
zvoke v prostranost,
mladost in pesem -
večna razigranost.

Pod temno modrim
obokom neba,
čutim odmev,
kjer so sanje doma.

Pod temno modrim
obokom neba,
se luna bledeča
smehljaje igra.

Tea Kovač

Vremščica

Na sončno spomladansko nedeljo smo se planinci odpeljali s trga v Vipavi odpeljali proti Vremščici. V avtobusu sem komaj čakala, kdaj bomo izstopili in se odpravili proti vrhu, saj je bil to moj prvi izlet s planinci. Končno je avtobus ustavil in izstopili smo. Najprej smo hodili po poti skozi gozd, nato pa se je pred nami začela raztezati zelena odeja posuta z belimi narcisami. Zelo sem uživala ob pogledu nanje. Tura res ni bila zahtevna. Na vrhu sem si odtisnila žig. Potem smo se odžejali in pomalicali. Valjali smo se po mehki spomladanski travi. Malo pod vrhom so se pričenjale igre, katerih smo se radi udeležili. V eni sem s prijateljico celo zmagala. Dan so nam popestrile karaoke. Naši pevci so se zelo dobro odrezali. Tam smo se še nekaj časa pozabavali, nato pa smo se veseli odpravili proti avtobusu. Pri koči smo se okrepčali. Na poti nazaj smo vsi peli in se pogovarjali o izletu. Kar prehitro smo bili doma.

To je bil moj prvi planinski izlet, ki pa zagotovo ni bil zadnji.

Deana Kodele

Dnevnik iz Kekčeve doline

Krnica je zatrepna dolina, polna obsežnih melišč, po katerih se pozimi in pa tudi še pozno v pomlad spuščajo smučarji. V Kotu se dvigne v Kriško steno. Z vseh strani jo obdajajo poldrugi tisoč metrov visoke stene Prisojnika, Razorja, Škrlatice in na levi tudi Špika. Na dnu, še preden se začne močno dvigovati, stoji krniška kočica na 1112 metrih nadmorske višine.

V tej dolini smo preživeli čudovit teden, v katerem smo poskušali se zblížiti z naravo, postati del nje ter z malce dobre volje osvojiti vrhove bližnjih gora.

Priprave na taborjenje se začnejo takoj, ko se stopi sneg, saj se takrat začnejo pohodi na Snežnik, Vremščico, Golic, Nanos, Trstelj, Vilenico... Kot vsako leto smo že par dni prej brskali po ropotarnicah za gozdarji, iskali vetrovke, preverjali podplate telovadnih copatov, če bodo vzdržali, in nakupovali žogice za badminton, saj smo jih v Logarski dolini vse izgubili na bližnjih smrekah.

Oglejmo si, kakšno je bilo vzdušje na taboru in kaj vse smo počeli.

NEDELJA:

Sonce je že zdavnaj vstalo, ko se je Vipava komaj prebujala in vse se je kopalo v soncu, ko smo oprtali nahrbtnike in se končno le odpravili na naše zbirno mesto -pod platano na trgu. Z malce zgubanim čelom smo opazovali vso množico planincev, ki je trpala nahrbtnike v prehitro poln prtlačnik avtobusa. Ko so se komajda zaprla vrata avtobusa, so se začeli prvi prepiri o izbiri šotorov in sostanovalcev pod platnom. Po tri urnem premetavanju v nabito polnem avtobusu smo končno prispeli v naš tabor. Da se ne bi že na začetku stepli, je Jurij z močno roko poskrbel za razporeditve po šotorih. Mladina je šotore strokovno ocenila in ugotovila, da bodo v primeru dežja potrebni jarki in tako se je začelo kopanje. To znanje izvira že iz daljnih let nazaj, kajti ko smo bili na Pokljuki, so se nekateri v dežju učili plavati kar v šotoru. Sledil je obvezen zbor, na katerem je naš vodja poskrbel, da se ne bi preveč dolgočasili ter vsem razdelil naloge npr. sekanje drv, pomivanje posode, jutranja telovadba, čistoča. Fantje so si ogledali okolico in ugotovili, da bo igrišče nogometa tako veliko, kot tisto za odbojko, ki je stalo sredi robidovja. Po težko pričakovani večerji smo sedli k tabornemu ognju in s petjem zaključili prvi dan.

PONEDELJEK:

Z žvižgom so nas priklicali v novo jutro. Dekleta bi pri telovadbi skoraj steple nesrečnico, ki naj bi jih priganjala, vendar jim je ušla, tako jim ni preostalo drugega, kot da so tekle za njo. Fantje so stisnili zobe in ubogali, vendar so nekateri žalostno pristali v blatu, saj je bila trava morka, tako da je bil spust zelo hiter in umazan. Z zajtkom so se pripravili za pohod na Malo Mojstrovko. Pot ni bila zahtevna, tako da smo šli do grebena skoraj vsi. Od tam naprej smo šli le ljubitelji zajle in klinov. Na vrh nas je vodil naš novopečeni vodič Ivo. Spust je bil nekaj enkratnega, saj smo se soglasno odločili, da gremo po melišču. Prašni, malce obtolčeni smo oblegali kočico, kjer so prodajali sladolede. Po vrnitvi smo se špricali ob potoku in tako nadomestili kopalnico in ob sončnem vremenu zaseden tuš. Ostali del dneva smo preživeli ob igranju odbojke, ki bi se ji lahko reklo tudi skakanje po robidi. Dan smo zaključili z družabnimi igrami.

TOREK:

Telovadba je postala del našega vsakdanjika. Skozi naš tabor je pastir vodil krave na pašo. Nekajkrat se je tudi zgodilo, da so postale krave preveč radovedne in so hotele pokukati v naš lonec. V takem primeru jih je naš kuhar napodil z loparjem za badminton, če pa je bila kakšna krava preveč vsiljiva in je hotela prepoditi zaspanca na viseči mreži, je doživela val presenečenj. Dopoldne so mlajši planinci igrali odbojko in odkrivali talente, ki znajo odkriti najlepše jagode, maline in borovnice v bližnjem gozdu. Po kosilu smo napolnili nahrbtnike in se podali proti Kriški steni. Zaradi pekočega sonca je prišel v modo dežnik (čal črn) tokrat v vlogi sončnika. Ko so se pojavili prvi znaki onemoglosti, so ustrezljivi fantje organizirali Euro vleko, ki je delovala vso pot, dol in gor. Pod Kriško steno smo doživeli snežni metež, ki so ga povzročili tisti, ki so prvi prišli do snega. Na vrhu stene je malokdo verjel, da smo res priplezali gor. Sledil je spust in na poti smo videli kozoroge, ki so se mirno pasli ob jezeru. Do kočice se je pot vila, tako da

---

smo če vsi nesrečni prispeli do nje. Zaradi prevelike gneče v koči smo se nekateri odločili za večerjo daleč od hrupa. Spustili smo se k jezeru, se udobno posedli ter se poskušali zlit z naravo. Čas je prehitro minil in ujela nas je noč, ko smo se vračali, tako da smo skoraj spali zunaj na mrazu zaradi prevelike zasedenosti ležišč.

SREDA:

Zjutraj je tako zeblo, da se nikomur ni dalo izpod tople odeje na mraz in to ob petih zjutraj! Takrat smo res potrebovali telovadbo. Pot na Razor je bila tako kratka, da niti rozin nismo utegnili pojesti, ker smo občudovali pokrajino ter ugibali, katera gora je na levi, katera pa na desni, vendar smo svoje negotove ugotovitve raje preverjali pri bolj izkušenih. Z Razorja smo se spuстили po skalah, ki so bile mokre, ker se je topil sneg, tako da smo zabeležili veliko padcev, in po gozdu, v katerem je bilo tako soparno, da se je za vzpon na Prisojnik odločilo le ducat planincev. Ko smo se začeli dvigovati, se je sonce, ki je prej žgalo, skrilo in na vrhu smo bili prikrajšani za razgled, saj nas je skoraj prekrila megla. Spustili smo se dol mimo prednjega Okna, kjer je zopet začelo pripekati sonce. Že čisto pečeni smo čez Vršič prišli v tabor, s pomočjo Blaža, ki je izurjen štopar in je poskrbel tudi za nas in za naše utrujene noge. Kljub vsesplošni utrujenosti je proti večeru zopet zaživela odbojka.

ČETRTEK:

Telovadbo je vodila Valči, tako so se jo končno enkrat udeležili vsi z veseljem. Po zajtrku smo se podali proti jezeru Pišnica, kjer smo imeli tekmovanje v kurjenju ognja. Za tem pa: "Na juriš! V jezero!" Tako hitro kot so junaki noter skočili tako hitro so ven prilezli, vsi šklepetajoči in tresoči in zavili v brisače. Tako da smo bili v jezeru samo štirje kopalci, ki smo toliko časa vztrajali, da se je voda segrela. Fantje so iznajdli nov način skakanja v vodo. Imenuje se žirafa. Popoldne smo preživeli mirno, zaspano, v znamenju iskanja jagod in pisanju kartic. Zvečer je tabor spet oživel, ko so se otroci šli gosence, peljali karjolco... Odvijala se je tudi nogometna tekma. Zaradi prostorske stiske so se igralci zabijali in prišlo je tudi do manjših bušk.

PETEK:

Zbirajoči oblaki so kazali, da ne bo nič s pohodom na Špik. Počasi so se oddaljili, tako da smo vseeno oprtali prtljago in zagrizli v pot. Tisti, ki so napovedovali dež, so se raje odpravili na Sleme čez Vršič. Sonce se ni pokazalo izza oblakov in ko smo bili ravno na vrhu je začelo grmeti. Hitro smo se spustili do snega, kjer smo malicali. Tisti, ki so hodili zadnji, so hoteli popestriti dan in so naprej podajali najprej storže potem kamne in veje, ko so se naveličali nošnje nahrbtnikov pa tudi te, napolnjene s kamenjem. Seveda so jih morali potem iskati po grmovju, ker so se prvi v koloni naveličali prenašanja. V tabor smo se vrnili s holdi na ramah v upanju, da dobimo najboljši grizljaj kosila. Popoldne se je napoved dežja uresničila. Da se ne bi v taboru preveč dolgočasili, smo se v dežju z dežnikom v roki in s coklami nas nogah odpravili tja do kočice Na Gozdu.

SOBOTA:

Nekateri so prišli k telovadbi bosi, vendar so svoje copate lahko našli rastavljene na odbojarski mreži, kamor so jih ponoči privezali nepridipravi. Celo dopoldne smo postavali po taboru zaradi dežja in kartali. Ko je prenehalo deževati, smo priredili tekmovanje v napihovanju balonov. Naši najmlajši in pa tisti, ki smo še vedno otroci, smo si ogledali Kekca, njegovo kočico, se z njim pogovarjali ter pili kislo mleko in jedli kruh. Opazovali smo tudi spor med Bedanjcem in Kekcem ter se slikali s teto Pehto. Kekec nam je tudi pokazal svojo kočico. Po obilni večerji je bila podelitev priznanj najboljšim pomivalcem posode in krst novih članov. Našli smo tudi novepečene planince, ki so si hoteli olajšati krst s pomočjo blazinic. Zatem so vozili karjolco tudi starejši člani tabora, našli smo tudi nekaj zakonskih parov in jih preizkušali v žaganju drv. Najstarejše vodiče smo preverjali v znanju vozlov. Bradati možje z zavezanimi očmi so se pitali z marmelado, Samo in Štefan sta se brila na star način seveda brez krvavih posledic... Ko so vse ideje zbledele, smo se preselili k ognju, kjer smo prepevali. Petje je trajalo verjetno še v spanju, saj je bilo ponoči v taboru slišati milo pesem Metuljček cekinček.

NEDELJA: Kaj že!

Prehitro je minilo! Zjutraj smo podirali šotore, pospravljali tabor in čistili okolico. Odpravili smo se tudi v Kranjsko goro k maši. V cerkvi smo se nekateri počutili podobni jetijem, saj smo bili v primerjavi z urejenimi ljudmi precej divjaški in razmršeni.

Ko je prišel avtobus, smo spravljali še zadnje spomine v nahrbtnike in pozdravili Pehto in se odpeljali proti sončni vipavski dolini.

Marija Čipič

Med Vršičem in Kranjsko goro – Krnica

Ko v Krnico smo prispeli,
radostno smo pesmi peli,
a takoj naslednji dan,
Kodre nam izda svoj plan.

Zjutraj zgodaj smo vstali,
kaj nas čaka nismo znali,
smo iz tabora odšli
proti Mali Mojstrovki.

Komaj smo nazaj prišli,
Kodre zopet nam teži,
v zboru, po planinski modi,
nam zaupa: Kriški podi.

Po dolgi in naporni poti
Kodre končno kočico zaloti,
karavana se ustavi
ob strmi Razorski planjavi.

S prvim svitom vsi nared,
težka pot pred nami spet.
Razor dvignjen nad ves svet,
Prisojnik mučen za umret.

Za marsikoga bolj zaspan
je bil planinstva prosti dan.
Ostal še en je gorski mik,
poslednja tura - ostri špik.

Polni novih doživetij
zopet smo začeli peti.
Vse hudo smo zdaj prestali
in domov se odpeljali.

David Puc

Moj prvi planinski tabor

Prispela sem dva dni prepozno. Tisto jutro sem imela srečo s štopom in sem zato v Kranjski gori tri ure čakala na obljubljeni prevoz do tabora. Zamudila sem tudi odhod na dvodnevno turo. Pa je bilo tako še boljše. Samo me je počakal. Po bojnem posvetu so tudi Tinetu dovolili oditi z nami in vsi tirije smo z dvourno zamudo odšli za skupino. Vzpon na Kriško steno mi je ostal najbolj v spominu, verjetno zato, ker smo bili sami, ker je sijalo sonce, ker je bilo tako osvežujoče hoditi po kamenju, ker smo srečali studenec in potem še sneg... Skupino smo ujeli še pred vrhom stene.

Moj prvi spomin na tabor je spomin na Samota in Tineta v Kriški steni.

Potem sta tu Petra in Urška, moji cimri. Bili sta pridni in sta me vzeli v šotor, da ne bi bila čisto sama. Uvedli sta me tudi v dnevni red, pravila, povedali sta mi kje je stranišče in kje se dobi hrano in kako se uporablja tuš. Urška ima neverjetno sposobnost, da zaspi takoj, ko se uleže v spalko. Midve s Petro pa sva se učili pritrkovati.

Pavel je sicer rekel, da ne bo šel na tabor, če bom šla jaz, a sva se vseeno dobro razumela. Bendžo pa je tako vedno glavni. Polona me je presenetila, res sem vesela, da sem jo spoznala. Džuro je dobro kuhal in igral kitaro. Tatjana je delala red, naraščaj pa se je upiral; mladi anarhisti. Tatjana mi je res všeč. Teta Danica mi je izvlekla klopa! Oj Misike...

Vsak od vas je pustil spomin v moji glavi, pa ne bom pisala vseh.

En lep spomin pa je ena velika glava, ki je v petek zjutaj pokukala v naš šotor - Štefan. Zaradi Štefana sem šla na Špik. Špik je strašljiva gora. Ima veliko varovanj in precej plezanja. Kot je rekel Oton: "Še dobro, da je bil vrh v megli!".

Na taboru je bilo lepo. Hvala Leonu, da me pustil na tabor, čeprav nisem imela opravljenih treh izletov.

Kristina Furlan

Viš

Neko poletno nedeljo smo se odpravili na goro Viš. Zbrali smo se na Glavnem trgu. Nismo bili preveč zaspani, čeprav je bila ura šest.. Prišel je avtobus in odpeljali smo se proti Soški dolini. Med vožnjo smo bili zelo razigrani. Prvo "lumparijo" smo ušpičili v Bovcu. Tam smo se ustavili in mi otroci smo kot po navadi ušli k računalniku s turističnimi ponudbami. Tam smo nekaj časa tipkali. Čez nekaj minut pa smo že vsi "tolkli" po ekranu. Računalnik je verjetno "pobesnel" in na ekranu so se namesto turističnih ponudb pokazali Windows-i. Hitro smo stekli k avtobusu in se skrili vanj. Kmalu zatem smo se odpravili naprej. Nato smo brez nezgod prišli pod goro. Nekateri so se odpravili na Svete Višarje. Mi pa smo odžvižgali na Viš.

Hodili smo v redu. Jaz sem bil slabo pripravljen. Prvi del poti mi je šel kar dobro. V drugem delu pa sem vedno bolj pešal. Po tihem sem se jezil na te presnete Italijane kako gradijo planinske poti. Strma pot, pa takoj spet dol. Bog ne daj, da bi ne bilo spusta. Bolela me je glava, tako da sem premišljal ali jih ne bi raje počakal pri koči. Ko pa sem prispel do kočice, se mi je stanje izboljšalo ter sem se premislil in odšel z njimi do vrha. Do vrha sem prispel brez bolečin. Nekaj časa smo preudarjali ali smo na pravem vrhu, ker je bil blizu en približno enako velik vrh. Na koncu pa smo odšli še na drugega. Na poti v dolino se mi je stanje "fino" poslabšalo. Ob koči sem se ulegel na tla. Pa sem imel spet smolo, ulil se je dež. Moral sem v kočico. Ulegel sem se na klop. Ravno sem hotel reči očetu, naj mi da vrečko, sem že "markiral". Oče je moral porisati kočico. Jaz pa se umiti. Po tisti "markaciji" sem se spet počutil dokaj dobro. Z očetom sva jo mahnila v dolino. Po poti sva prehitela nekaj naših ljudi. V dolini pa zopet nesreča. Mojemu starejšemu bratu se je zgodilo isto kot meni. Čez nekaj časa je tudi on "markiral". Oče je imel zopet delo, tokrat v avtobusu. Kmalu sva okrevala in tako smo se potem veselili in peli kot ponavadi. V Bovcu je bil računalnik ugasnjen.

Matija Nabergoj

Prečenje Monte Rosse

Letošnjega avgusta smo Bogdan, Borut in jaz odšli v Švicarske Alpe z namenom in ciljem prečiti gorovje Monte Rosse. Gorovje Monte Rose leži na meji med Švico in Italijo. Njeni vrhovi se raztezajo na višini od 4100 m do najvišjega vrha med njimi Monte Rosa 4634 m.

Pot nas je vodila po italijanskih avtocestah do Milana. Tu smo zavili desno proti Švici do jezera Maggiore. Ob jezeru Maggiore smo imeli majhen počitek. Pot smo nadaljevali po dolini do meje s Švico, čez gorski prelaz in že smo bili v švicarskem kantonu Wallis. Pred nami so se odpirali vrhovi Valaiških alp. Dospeli smo do parkirišča za avtomobile v Täschu. Tu smo pustili avto, pripravili vso potrebno opremo za našo gorsko turo. Z električnim vlakom smo se odpeljali v turistično središče te doline Zermatt. V to mesto je prepovedano priti z avtomobilom. Po mestnih ulicah vozijo električni avtomobili, kočije s konjsko vprego. Sprehod po Zermatt-u je res nekaj lepega. Ko hodiš po ulici, so na vsaki strani ulice trgovine, hoteli, turistične pisarne itd. Zares idilično in lepo urejeno turistično mesto.

Iz Zermatt-a se lepo vidi mogočni vrh Matterhorna. Prvotno navdušenje in veselje nam je pokvarila popoldanska nevihta. Z obloženimi nahrbtniki smo vendarle z žičnico odšli do našega izhodišča. Noč smo prespali kar v stavbi za žičnico. Ker po slabem vedno pride lepo vreme, se je to tudi uresničilo. Jutro je bilo prekrasno in z žičnico smo nadaljevali pot do končne postaje, ki je na Malem Matterhornu na višini 3883 m. S postaje smo šli peš skozi tunel speljan pod goro, dolžine približno 100 m in prišli smo ven na plato Rossa, kjer imajo smučarji svoja smučišča. Z nahrbtnikom in derezami na nogah ter cepinom v roki smo odšli proti prvemu vrhu na naši poti Breithornu 4160 m. Vreme je bilo toplo, da smo na taki višini hodili kar v majicah s kratkimi rokavi. Naslednji vrh, ki smo ga osvojili, je bil Pollux 4091 m. Po povratku z vrha smo se okrepčali in odpočili ter nadaljevali pot k naslednjemu vrhu Castor 4226 m. Po spuščanju z vrha je začelo pihati in snežiti. Vsi trije smo začeli s cepini kopati sneg za prostor, kjer bo stal šotor. V rekordnem času smo šotor postavili in se potem namestili v njem. Ponoči je kar močno pihalo in bali smo se, da nam bo šotor odtrgalo. Do jutra se je veter umiril. Pravega spanja ni bilo, bilo je le poležavanje in čakanje jutra. Zjutraj, ko smo se zbudili, je bilo kar pošteno mraz (-12 °C). Oblekli in obuli smo se ter se z jutranjim tekom po snegu malo ogreli, da smo lahko potem šotor in ostalo opremo pripravili. Začel se je nov dan z osvajanjem vrhov.

Čakal nas je kar zahteven vzpon. Pot proti vrhu z veliko naklonino je bila kar precejšen podvig. Na pobočju je veter sneg spihal in ostal je samo led. Dereze in cepini so svojo nalogo dobro opravili. Čez dobro uro smo vsi trije stali na vrhu Liskamma 4527 m visoko. Pot smo nadaljevali s prečenjem grebenoov enkrat dol drugič gor. Na nekaterih mestih je gaz na grebenu široka vsega 40 cm. Ob pogledu na levo in desno te kar stisne v srcu, ko vidiš prepad, ki se konča v dolini. Le majhna napaka pa letiš v globino. S pametno hojo in dobro opremo se tudi to lahko premaga. Po zares razburljivem spustu po grebenu, smo se malo odpočili in okrepčali. Vodo za pitje smo si pripravljali s taljenjem snega na plinskem kuhalniku. Snežna pot nas je vodila do kočice Margerita, ki stoji na višini 4554 m. To je bil še zadnji vzpon in osvojen vrh.

Še isti dan nas je čakal spust v dolino po ledeniku. Hoja po ledeniku je bila zares zanimiva, a nevarna. Hodiš, hodiš, kar na enkrat se pred tabo pojavi ledeniška razpoka. Nekateri lahko preskočiš, druge pa so tako široke, da jih moraš obiti po drugi poti. Po večurni hoji po ledeniku smo prispeli do planinske kočice Rosa 2795 m in tu prenočili. Naslednji dan zjutraj smo kar v telovadnih copatah prečkali še ostali del ledenika. Bilo je toliko mrzlo, da je voda, ki teče po vrhu ledenika zmrznila. Po manjšem vzponu smo prispeli do postaje zobate železnice Gornergrat 3130m. Ta zobata železnica je res nekaj posebnega. Od izhodišča v Zermattu 1620 m se vlak vzpne do končne postaje, ki je 3407 m visoko. Vstopili smo v vagon in v vožnji v dolino občudovali okoliške vrhove in naravo.

Poleg majhnih sončnih opeklin nosu, ustnic in obraza se je naša gorska tura prečenje Monte Rosse uspešno končala. Prihodnje leto pa vzpon na še lepši zahtevni Matterhorn (4478 m).

Leon Kodre

Storžič

Prebujal se je nov dan. Vipavski planinci smo se odpravljali na Storžič. Jasno nebo nam je naznanjalo lepo vreme.

Ko smo se z avtobusom pripeljali do kočice pod Storžičem, smo se najprej vsi malo razmignili, potem pa vzeli pot pod noge. Večina udeležencev je šla po manj zahtevni poti. Peščica pa se nas je odločila za zahtevnejšo. V mladostni zagnanosti smo se prav kmalu nevede ločili od prave poti. Čez pol ure pa se nam je zazdelo (k tej ugotovitvi nas je napeljala visoka, težko prehodna stena, ki se je pojavila pred nami), da smo zgrešili pot. V bistvu se je izlet začel šele takrat. Strma pot na vrh je bila polna planincev, ki jih je na plano privabil sončen jesenski dan. Na naši strani je še vedno zeblo, kajti sonce ni bilo še dovolj visoko, da bi posijalo tudi k nam. Dostikrat smo se na poti ustavili in pogledali na nasproti ležeče strmo pobočje posejano z gozdom in zelenimi jasami, kjer so se prelivala jesenske barve. Naši pogledi se sploh niso hoteli ločiti od te pravljicne podobe, ki nam je začarala oči.

Kmalu smo prišli na greben, kjer so nas pozdravili topli sončni žarki. Od tu je bila pot do vrha lažja in tudi lepša. Na vrhu je bilo ogromno hribolazcev, ki so se predajali soncu ali pa se podprli s kakšno dobroto iz nahrbtnika. Po lenobnem ležanju smo se odpravili navzdol. Z našo skupinico je šlo kar nekaj najmlajših, ki so nam pot navzdol "olepšali" s svojim nenehnim skakanjem sem ter tja, da smobili nenehno v strahu, da se bo komu spodrsnilo. Kasneje pa, ko smo prišli na stezo, ki se je vila skozi prelepo gozdnato pokrajino, nas je njihovo nenehno žlobudranje zabavalo in nam krajšalo pot. Čas, ki ga preživiš z otroci, te resnično prestavi v otroški svet, ki ga mnogi zelo pogrešamo v tem neskončnem dirjanju v našem življenju. Naposled smo prišli do kočice, kjer nas je čakal tudi avtobus. Ko smo se končno vsi zbrali, smo takoj odrinili. Med potjo je marsikdo zaspal, ali pa vsaj poskušal. Ustavili smo se tudi na Brezjah, kjer smo se udeležili maše. V preostalem delu poti je mladina pela, a je utrujenost naredila svoje in tako je kmalu petje zamrlo. Ko preživiš res čudovit dan in se utrujen vlekneš na kolikor toliko udoben avtobusni sedež, pride čas, ki je idealen za polet v svet domišljije, ki jo je na tem ljubem svetu vedno manj.

Bila je že tema, ko smo dospeli v Vipavo. Vsak je s svojim nahrbtnikom odpeketal domov. Ta prelep dan se mi je ob pogledu na šolske zvezke kmalu zazdel le še daljnja sanja.

Aljoša Rehar

7. državno prvenstvo „Mladina in gore“

Kaj je pravzaprav tekmovanje Mladina in gore?

Tekmovanje prireja vsako leto MK PZS z organizatorji tekmovanja. Na tekmovanju sodelujejo štiri članske ekipe, ki so sestavljene iz učencev od 5. do 8. razreda osnovne šole. Tekmovanje poteka v dveh delih. V prvem delu vse ekipe pišejo teste iz vsebin planinske šole. V drugem delu pa se najboljših osem ekip iz pisanja testov pomeri v kvizu, ki je javen. Tekmovalci odgovarjajo na deset vprašanj iz teme, ki jo določi organizator. Tako dobimo zmagovalca, zmagovalec pa je naslednje leto gostitelj tekmovanja.

No pa poglejmo, kako je bilo letos v Komnu. Planinsko društvo Vipava je na tekmovanju sodelovalo z dvema ekipama. En mesec pred tekmovanjem so se ekipe z mentorji učile iz vsebin planinske šole in letošnje teme - Kras. Teme iz planinske šole so bile: lik planinca, zgodovina planinstva, gorski svet, planinsko izrazoslovje, hoja in nevarnosti v gorah, gorska reševalna služba, oprema in še veliko drugih tem. Učenja je bilo kar veliko.

Letošnjega tekmovanja se je udeležilo 65 ekip iz Slovenije. Gostitelj tekmovanja OŠ Komen je za vse udeležence pripravila v dvorani v Komnu zares imeniten kulturni program. Po končanem pisanju testov in kosilu smo imeli v dvorani pogovor z uspešnim skakalcem Francijem Petkom. Nato je sledilo tekmovanje v poznavanju Krasa za najboljših osem ekip iz predtekmovanja. Po desetih vprašanjih smo dobili letošnjega zmagovalca - PD Onger Trzin. Naše ekipe, ki so letos prvič sodelovale, so se uvrstile okoli 50 mesta.

Leon Kodre

Tečaj za markaciste

Zgodovina nadelanih in markiranih planinskih potov sega v preteklo stoletje. Mogli bi ji prisoditi kakih sto let. V gore so tedaj hodili posamezniki kot pastirji, lovci, znanstveniki itd.. Drugi so hodili le z vodniki - ponekod še dandanes, kjer ni izrazito nadelanih in markiranih potov. Prvopristopniki na Triglav so zaznamovali svojo smer, da bi jo drugič ne zgrešili. To je bila prva znana markacija - kamniti možici v naših gorah. V dobi po ustanovitvi SPD in po prvi svetovni vojni ne moremo mimo svetlega vzora markacista Alojza Knafeljca. Bil je dosleden in vztrajen borec za dobro oskrbovana pota. Njegova zasluga so markacijski znaki, ki jih zdaj uporabljamo in so vpeljana po vsej Sloveniji. To so znani rdeči kolobarji z belimi očesi v sredini. Markacija se imenuje Knafeljčeva po zgoraj omenjenem markacistu, ki je ta znak prvi uporabil v slovenskih gorah.

Delo markacista je na pogled nevhvaležno. Sam sebi mora odtrgati prosti čas, ki bi ga lahko porabil za zabavo ali izlet. Je pa to lepa naloga, ki se ji mnogi, ko so jo enkrat spoznali v vsej njeni vsebini, nikoli ne odrečejo. To je delo za druge, tako da morejo planinci varno hoditi po poteh v nižini, sredogorju in zlasti še po našem prelepem visokogorju.

Dobro markirana in dobro varovana pota preprečujejo nesreče in so v ponos vsakemu društvu, ki jih oskrbuje.

Letos smo skupaj z MDO Primorsko - Notranjskih PD - območna skupina za markiranje in Komisija za pota pri PZS organizirali tečaj za nove markaciste. Tečaj je potekal v dveh delih. Prvi del je bil 24. in 25. junija 1995 na Nanosu v Furlanovem zavetišču. Prvi dan smo se posvetili teoretičnemu znanju. Spoznali smo, kako se pravilno opiše planinsko pot, vris poti na zemljevid, vodenje kartoteke poti in še marsikaj. Naslednji dan smo imeli praktičen prikaz dela na terenu. Zaključni del tečaja pa smo imeli 21. oktobra 1995 prav tako na Nanosu pri Abramcu. Imeli smo strokovni izpit iz programa za markaciste. Tečaj je uspešno opravilo 7 tečajnikov, ko so postali novi markacisti. Za uspešno opravljen tečaj so dobili značko markacista in izkaznico. Tečaj je vodil načelnik Komisije za pota pri PZS g. Tone Tomše. Tečajniki so bili iz PD Sežana, OPD Koper, PD Podnanos in PD Vipava.

Od dela markacistov je odvisna varnost planincev, zato moramo posebej poudariti, da to delo zahteva pazljivost, vestnost in potrpežljivost. Z vestnim delom pričujemo vsak na svojem območju, da se zavedamo odgovornosti do sočloveka, ki se poda na planinsko pot.

Dobro vzdrževana pota in markacije so vsem vidna legitimacija vsakega markacijskega odseka v društvu in tudi znamenje naše planinske kulture.

Leon Kodre

Vilenica

Nad našo deželo je Bog stersel obilo darov. Dal nam je zasneženo gorovje, opojno dišeče panonske trave, ozke doline z mrzlimi in žuborečimi vodami, prostorne planote, košček sinjega morja in navsezadnje bogato notranjost. Skozi milijone let je voda pod zemljo ustvarila velike bogato okrašene dvorane, polne bogatih kapnikov, s katerimi se ne morejo primerjati umetno poslikane in okrašene dvorane. Ena izmed najlepših in najstarejših turističnih jam je Vilenica, ki leži blizu Lipice. Prijeten nedeljski dan smo izkoristili za kolesarski izlet in za ogled jame. Pot nas je vodila čez goški pil in vse do Štanjela ter naprej proti Sežani in Vilenici. Tu nas je že čakal vodič, ki nas je popeljal po jami in nam razkazal jamo ter razložil kraške pojave, ki so jo ustvarili. Z malce domišljije so se nam kapniki prikazovali kot rakete, opice, razni liki in podobe. Preden smo izstopili, pa je vodič ugasnil vse luči, tako da smo lahko začutili grozljivo popolno temo v jami. Ko smo prišli na svetlo, je v nas butnil val vročine in le s težavo smo se zopet privadili na toplo sonce in svetlobo. Vračali smo se po isti poti. Domov smo prišli premočeni in ožgani od močnega popoldanskega sonca.

Spomin na Logarsko dolino

Urno planinci odhiteli so,
da šotore in ostalo postavili so.

Jedilnico lepo so hiteli urediti,
da kartali pred soncem bi skriti.

Srečo je s kombijem taksi za vse,
kdor želi, ga odpelje, rad izpolni želje.

Kuhinja center - hotel 1A
vsak kar želi tam gotovo ima.

Pridno smo hodili v gore
in uživali lepote Slovenije.

Za mlade Marija in Petra skrbita,
za vsakogar nekaj programa vrtita.

Na nogometni tekmi pregreti so vsi,
da bi kmalu do pretepa prišli.

Jurij in Leon peteline pomirita vse,
si drugi dan na Brani hladijo srce.

Žulje je Danica flikala,
Irena pa raztrgane urejala.

Kar zmanjka, vse Lojze nabavi,
a kaj, ko nazadnje mu žena zboli.

Ker radi bi hitro vsi jedli pomfri,
Valči urno za peč poskrbi.

Marjan in Joška sta skor' gola ostala
ker predolgo okrog peči sta letala..

Da hrana je dobra to vemo že vsi,
za linijo pa Jurij z light hrano skrbi.

V soboto zakurili velik smo kres,
v nedeljo odšli domov smo zares.

Ostali so lepi spomini, želje,
o, da še kdaj vrnili bi se.

D. R.

Program aktivnosti v letu 1996

JANUAR - FEBRUAR

Novoletno srečanje na plazu
Občni zbor društva
Izlet na Slavnik

MAREC

- Pohod po Vojkovich poteh na Nanos
- Zimski vzpon na Snežnik

APRIL

Kolesarski izlet
Izobraževalni planinski tabor za mladino

MAJ

Lisca
Srečanje mladine na Vremščici

JUNIJ

Izlet na Krim

JULIJ

15. jubilejni planinski tabor - Vrata 1996

AVGUST

Izlet v visokogorje (Avstrija ali Italija)

OKTOBER

- Begunjščica

NOVEMBER

Izlet na coprniško Slivnico

DECEMBER

Zimski pohod na Javornik

ČLANARINO za leto 1996 lahko poravnate v trgovini CAJNA v Vipavi.

Veliko lepih planinskih doživetij v gorah
vam želi
Planisko društvo Vipava